

[Helga Pedersen.]

tet, og som medlem af det høje ting skammer jeg mig over, at vi har været så blinde og døve, så uforstående og uforudseende, at vi ikke har kunnet forhindre dette.

Jeg kan ikke lade være at sende en tanke til et andet lille land, nemlig Israel. Dette lille land, der kæmper med helt utrolige vanskeligheder for selve sin eksistens, og hvis universitet efter våbentilstanden for vel 15-16 år siden blev afskåret fra den øvrige del af Jerusalem, hvad har dette land ikke formået? Pragtfulde nye universitetsbygninger er fuldendt for længst for de filosofiske, juridiske og lignende studier. Det nye Hadassah hospital supplerer den lægevidenskabelige undervisning, og dets Technion ved Haifa står mål med det bedste i verden. Vi kan lære noget dér.

Når den højtærede minister stiltfærdigt siger, at de meget store vanskeligheder, vore to universiteter nu står i, formentlig kunne være undgået, hvis man i tide havde kunnet forudse og forberede sig på disse års store studentertilstrømning, så må jeg vel komplimentere den højtærede minister for hans evne til ro og balance i denne sag som også i andre, men samtidig må jeg kommentere denne bemærkning derhen, at det er ganske klart for mig, at der et eller andet sted er begået forsømmelser af betydelig rækkevidde. Man burde i betydeligt omfang have kunnet forudse, at en stor vækst i studentertallet måtte komme. Efter min overbevisning vidste man i USA f. eks. allerede i 1946-47, hvilken udvikling der var i vente; på det tidspunkt opholdt jeg mig ved Columbia universitetet i New York, som stod over for enorme udvidelsesproblemer. Og man spørger: hvem er den eller de forsømmelige i denne sag? Jeg tør ikke sige det. Dertil kender jeg ikke nok til universitetsadministrationen og dens forhold til de centrale myndigheder. Det er nu engang en regerings lod at stå for skud, når noget er galt i administrative forhold i et folkestyret land. Derfor må jeg sige, at efter min mening må den eller de regeringer, der har haft ansvaret i disse år, hvor en betydelig vækst kunne forudses, bære det endelige ansvar; vi skylder studenterne at slå dette fast.

Men naturligvis må fortiden hvile nu, det er fremtiden, det gælder. Jeg er enig i

de synspunkter, den højtærede minister anfører om nødvendigheden af en kraftig indsats vedrørende universiteternes byggeprogram og vedrørende overgangs- og nødforanstaltninger. Ministeren peger på arealproblemerne og på bevillingsspørgsmålet. Det må vi høre nærmere om i udvalget, også under hensyn til de oplysninger, der foreligger nu i disse dage vedrørende offentlige byggeanlæg, men løses skal problemerne, og det må ske hurtigt. Og hermed skulle vi altså, hvis vi kan følge de planer, der er, have klarlagt pladsen til ca. 17.000 studenter.

Vender vi os til det mere langsigtede planlægningsproblem, møder vi først spørgsmålet om det tredje universitets placering — dets nødvendighed tager jeg for givet efter den debat, der var allerede i 1962 — og dernæst møder vi den egentlige planlægning til op imod ca. år 2000. Først hermed er lovforslaget med i diskussionen, idet den højtærede minister jo ønsker bemyndigelse til at oprette et tredje universitet og oprette det i Odense. Det blev altså Odense, som regeringen stemmer for. Efter vedtagelsen af loven af 1962 om det lægevidenskabelige fakultet i denne by tror jeg også, de allerfleste med universitetsforhold kendte regnede med, at hermed var i realiteten bestemmelsen taget om det videregående, nemlig et tredje universitets placering.

Begrundelsen for forslaget om Odense som tredje universitetsby er at finde i universitetsplanlægningsudvalgets betænkning. Såvel undervisningsmæssige som forskningsmæssige og økonomiske hensyn taler stærkt herfor, ligesom betydningen af samarbejdet med den planlagte landbohøjskole i denne by understreges. Samtidig har Odenseudvalget vedrørende det lægevidenskabelige fakultet søgt at skabe klarhed om sine arealproblemer, og påvirket af universitetsovervejelserne har dette udvalg truffet foreløbig beslutning om placeringen af det lægevidenskabelige fakultet i Odenses østlige udkant, hvor koordinering af universitetets lægevidenskabelige fakultet og landbohøjskolen kan praktisk ske. Med Odense kommunes interesse i denne sag er altså et vigtigt problem — arealtilvejebringelse og lokal placering — ryddet af vejen; det må man blankt erkende.

Men andre tvivl kan rejses. For det første